

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Neemt den naam van Christus op u, en spreek de waarheid met ernst.

God de Heer aan Joseph Smith, in 1829.

15 Juni 1915.

No. 12

20e Jaargang.

GEESTEN GEPROEFD.

(Vervolg van blz. 165).

De „Fransche profeten” waren bezeten van eenen bedriegenden geest; in 1688 woonden zij in groot aantal te Vivaris en Dauphany. Vele knapen en meisjes waren onder hen, van zeven tot vijf-en-twintig jaar; vreemde verschijnselen deden zich bij hun voor, trillende en bevende namelijk. Languit bleven zij liggen, rustende op hun beenen en armen, evenals of ze zwemmende waren; een tijdlang bleven zij in trance verkeerden, en zonder eenige zelfbeheersching uitten ze alles wat hen voor den geest kwam. (Zie Buck's *Teologische Dictionaire*).

God nu had nimmer eenig profeet die op deze wijze handelen moest; nooit was er iets onwelvegelijks in de handelingen van Gods profeten in eenig tijdperk der wereld; noch bedreven de apostelen, noch de profeten in den tijd der apostelen iets in dien geest. Paulus zeide, „Wij allen kunnen profeteeren, één voor één, en zoo wanneer iets tot eenen ander is geopenbaard, laat dan de eerste zich stilhouden, want de geest des profeten in onderworpen aan den profeet.” Hier echter vinden wij dat de profeten onderworpen zijn aan den geest, neer vallen, bevingen over zich krijgen, en andere onwelvegelijke dingen doen onder den invloed van dien geest, zich geheel onder zijnen invloed bevindende. Paulus zeide, „laat alle dingen met orde geschieden,” maar hier vinden wij de grootste verwarring en ongepastheid in het gedrag van beide, mannen en vrouwen, zooals boven omschreven. Dezelfde regel is van toepassing op de stuipen, trillingen, schuddingen en trances van onze moderne opwekkers,

Johanna Southcott beweerde eene profetes te zijn, en schreef in 1804 een boek met profetieën; zij werd de fondeester van een volk welke nog zijn bestaan heeft. Zij zou, op een aangewezen plaats, eenen zoon voortbrengen die de Messias zou zijn, wat evenwel faalde.

Onafhankelijk evenwel hiervan, waar lezen wij in het woord van God, dat eene vrouw de fondeester zou zijn van eene kerk? Paulus vertelde de vrouwen in zijne dagen in de gemeenschap stil te zijn, en zoo zij iets wenschten te weten dit thuis hunnen echtgenooten te vragen, hij zou eene vrouw niet toestaan te regeeren, of eenig gezag in de kerk zich aan te matigen. Hier echter vinden wij eene vrouw de fondeester van eene kerk, de openbaarster en de gids, de Alpha en de Omega, in tegenstrijd met elken erkenden regel, beginsel en orde.

Jemimah Wilkinson was eene andere profetes van grooten naam in Amerika, in de laatste eeuw. Zij beweerde dat zij ziek was geweest en gestorven, en dat haar ziel naar den hemel was gegaan, alwaar die nog steeds verblijf hield. Spoedig daarna was haar geest opnieuw verlevendigd geworden met den geest en de macht van Christus, op welke bewering zij zich als eene publieke leerares opwierp, en verklaarde in het bezit te zijn van eene onmiddellijke openbaring. De Schriften nu verklaren positief dat „Christus is de eerste vrucht, nadien die van Christus zijn, en daarna komt het einde.” Jemimah echter, overeenkomstig hare getuigenis, stierf, en verrees opnieuw, vóór den tijd in de Schriften omschreven. Het idee dat hare ziel in den hemel zou zijn, terwijl haar lichaam (levende) op aarde was, is eveneens ongerijmd. Toen God den adem des levens in de neusgaten van den mensch blies, werd hij een levende ziel, vóór dien leefde hij niet, en toen die ziel weggenomen was stierf zijn lichaam; en alzoo ook onzen Zaligmaker, toen de geest zijn lichaam verliet, leefde zijn lichaam niet weer voor dat zijnen geest, in de macht van zijne opstanding terugkeerde. Maar mej. Wilkinson's ziel (het leven) was in den hemel, en haar lichaam zonder de ziel (het leven) op aarde, levende (zonder de ziel, of) zonder het leven!!

De Irvingieten zijn een volk die de waarheid meer nabij hebben nagebootst dan allicht eenige van onze andere secten van den nieuwen tijd. Voor enkele jaren terug begonnen zij in Londen als eene secte op te treden; zij hebben kerken gevormd in verschillende deelen van Engeland en Schotland, en enkele weinigen in Opper Ganada. De heer Irving, hun fondeerder, was een geleerd en talentvol man, en leeraar in de Kerk van Schotland, hij was een groot en machtig redenaar, maar zeer opgewonden in zijne inzichten. Zich in de hoogere kringen bewegend, en talent en ijver bezittende, plaatste zulks hem in eenen toestand om een buitengewoon karakter te worden, en stelde hem in staat een genootschap te stichten wat thans nog naar zijnen naam genoemd wordt.

De Irvingieten hebben apostelen, profeten, herders, leeraars, evangelisten en engelen. Zij beweren de gave der talen te bezitten, en de uitleggingen der talen, en in enkele weinige voorbeelden hebben zij ook de gave der gezondmaking.

De eerste profetische geest die zich manifesteerde was in zekere Miss. Chambell, die de heer Irving ontmoette, wyl op eene reis in Schotland; zij had, zooals het door hare secte genoemd wordt, „uitingen”, welke klaarblijkelijk waren van eenen bovennatuurlijken aard. De heer Irving, in de gewone dwaling vervallende van alle bovennatuurlijke openbaringen aan God toe te schrijven, nam haar mede naar Londen, en bracht haar in zijne kerk.

Daar werd zij geëerd als eene profetes van God, en wanneer zij sprak dan moest Irving of ook zijne medehelpers zich stilhouden. Met meerderen van hare soort begaven zij zich dikwijls voor de vergaderingen en hadden vreemde uitingen, uitgesproken met een vreemde schrille stem, en met trillende intonaties maakten zij dikwijls gebruik van enkele woorden, of afgebroken zinnen die geen verband hielden, terwijl zij op andere tijden zeer klaar en duidelijk konden worden verstaan. Dikwijls riepen zij uit, „daar is ongerechtigheid, daar is ongerechtigheid!” En de heer Irving, onder den invloed der beschuldiging, werd dikwijls er toe gedrongen op zijne knieën te vallen en voor de publieke samenkomst zijne zonden te belijden, niet wetende wanneer hij gezondig had, noch waarin, noch dat hij wist welke dingen de geest of geesten op het oog hadden, evenmin als ieder ander. Gedurende deze handelingen, werden de lichamen van hen die spraken op krachtdadige wijze bewogen, hun voorkomen geraakte gansch verwrongen en veranderd, samentrekkingen hadden zij dikwijls in hunne vingers, en heel het stelsel toonde duidelijk het beeld van onderworpen te zijn aan vreemden invloed. Soms werd er zuiver (naar verondersteld werd ten minste) in vreemde talen gesproken, en werden er juiste uitleggingen van gegeven.

Onder den invloed van dezen geest werd de kerk georganiseerd; apostelen, profeten, enz., werden gekozen en een stelselmatige orde van dingen werd ingesteld, zooals boven reeds aangehaald. Een zekere heer Baxter, nadien een van hunne voornaamste profeten, gaande naar een van hunne samenkomsten, zegt „Ik zag eene macht gemanifesteerd, en dacht dat het de macht was van God, en ik vroeg dat die macht op mij mocht vallen; dit gebeurde, en ik begon te profeteeren.” Jaren geleden hadden zij ongeveer zestig predikers, gaande door de straten van Londen, getuigende dat Londen de plaats was waar de „twee getuigen” waarvan gesproken wordt door Johannes, profeteren zouden; dat (zij) „de kerk en de geest waren der getuigen, en dat na drie en een half jaar er een groote aardbeving wezen zou, en dat dan onzen Zaligmaker komen zou.” Hunne apostelen werden ter gestelder tijd tezamen geroepen wachtende op de gebeurtenis, maar Jezus kwam niet, en de profetie werd toen dubbelzinnig weggeredeneerd. Zèer dikwijls hadden zij teekenen, hun gegeven door den geest, om hen te bewijzen dat wat geopenbaard was, inderdaad plaats zou grijpen.

De heer Baxter vertelde eenen indruk die hij had, betreffende een kind. Hem was geopenbaard dat hij een kind een bezoek zou brengen en zijne handen op hem zou leggen, en dat het kind gezond zou worden; en om hem te bewijzen dat zulks van God was, zou hij zijnen broeder op een zekere aangewezen plaats ontmoeten, welke broeder eveneens zekere aangegeven woorden tot hem zou spreken. Zijn broeder sprak hem aan in volkomen de juiste bewoordingen en op dezelfde wijze als de openbaring had vastgesteld. Het teeken greep plaats, maar toen hij zijne handen legde op het kind, genas het niet. Ik kan niet instaan voor de waarheid der laatste gebeurtenis, omreden de heer Baxter had toen ter tijde de Irvingieten reeds verlaten, maar het is geheel in overeenstemming met de gewone gang van zaken onder hen, en niemand is er ooit geweest die getracht heeft dit verhaal van Baxter zelve tegen te spreken.

Gevraagd zou kunnen worden wat en waar is hierin nu datgene wat verkeerd is?

1. De kerk was georganiseerd door vrouwen, en God plaatste in de Kerk ten eerste apostelen, ten tweede profeten, en niet eerst vrouwen; maar de heer Irving plaatste in zijne kerk eerst vrouwen, ten tweede apostelen, en door hen was het dat de kerk gefondeerd werd en georganiseerd. Eene vrouw heeft geen recht eene kerk op te richten. God heeft haar nimmer daartoe gezonden.

2. Deze vrouwen spraken te midden van eene vergadering, en berispten de heer Irving, of elk ander lid der kerk. De schriften nu verklaren duidelijk dat zulks niet gebeuren zou, namelijk, „Gij zult eenen Ouderling niet berispen, maar hem als eenen vader behandelen;” niet alleen dit, maar zeer dikwijls gebeurde het dat zij de broederen beschuldigden, zichzelve stellende in de plaats van Satan, die krachtens volkomen rechtvaardigheid, „de beschuldiger der broederen” genoemd wordt.

3. De heer Baxter ontving den geest toen hij er naar vroeg, zonder dat eenige aandacht geschonken werd aan de verordeningen, en hij begon te profeteeren, waar de schriftuurlijke weg om den Heiligen Geest te ontvangen is door den doop en het opleggen der handen.

4. Zooals wij reeds, met betrekking tot anderen, gezegd hebben, de geest van den profeet behoort onderworpen te zijn aan den profeet; maar deze profeten waren onderworpen aan de geesten, de geesten hunne lichamen naar gelieven beheerschende.

(Wordt vervolgd.)

Wij gelooven niet dat het rechtvaardig is godsdienstigen invloed met de burgerlijke regeering ondereen te vermengen, waarbij een zeker godsdienstig genootschap wordt bevorderd, en een ander in zijne geestelijke voorrechten wordt belemmerd.

KERKELIJKE LEERSTELLING.

ZIJN REDDING.

Hoe oud ik toen was weet ik niet precies, maar ik moet nog heel jong geweest zijn, want mijn vriendje en ik, we zaten op dien gedenkwaardigen avond met ons tweeën op een withouten voetbank, die gebruikt werd door de heeren op het kantoor van zijn vader. We hadden dat voorwerp stilletjes in den hoek geplaatst tusschen een ver vooruitspringende boekenkast en den achterwand van het kantoor, waar we zeker wisten, dat het licht van de eenige olielamp niet zoo gemakkelijk zou doordringen.

Die donkere holte zou onze observatiepost wezen. Mijn vriendje had me namelijk verteld, dat er dien avond op het kantoor van zijn vader iets bijzonders gebeuren zou.

Op het kantoor stond een hooge lessenaar voor vier personen: daar zaten altijd de twee chefs, de oude boekhouder en de eerste bediende aan. Dan was er ook nog een jongste bediende, maar die zat altijd afzonderlijk aan een tafel, die tegen de kortste zijde van den hoogen lessenaar geplaatst was.

Om dien jongsten bediende nu was het dien avond te doen. Gerrit, zoo heette hij, was eigenlijk ook nog maar een jongen, al was hij eenige jaren ouder dan wij. Wij hielden veel van hem want hij kon soms in dit groote kantoor duchtig met ons ravotten, maar we zagen ook een weinig tegen hem op, omdat hij in vele dingen zooveel wijzer was dan wij en . . . omdat hij reeds een plaats in de maatschappij bekleedde. In ons oog was Gerrit zooveel als een verbinding tusschen de hooge deftige eerwaardigheid van het kantoor en ons jongensleven. Maar daarom juist was het ons als een koud bad over onze warme harten gegaan, toen een week of zes geleden ons verteld was geworden, dat Gerrit gevangen was genomen, omdat hij een Roomsche Kerk was binnengeslopen en daar eenige centen uit een offerbus gepeuterd had. De koster had hem gegrepen en een duchtig pak slaag toegediend, in de overtuiging, dat dit zoo'n jongen beter hielp dan een proces-verbaal, waardoor zijn toekomst zoo goed als bedorven werd. Maar aan 's kosters goede bedoeling was de bodem ingeslagen, doordat de meid van den pastoor het geval gezien en in haar onsteltenis een diender gehaald had, die Gerrit mee naar het bureau nam. Een maand gevangenisstraf was het gevolg.

Die maand was thans om. Gerrit's moeder had nu met hem bij den vader van mijn vriendje belet gevraagd, om er eens over te spreken, waar Gerrit nu voor de toekomst heen moest. Zij meende dat Gerrit zijn plaats op het kantoor verbeurd had en dat er voor een jongen, die „gezet en had”, niets anders opzat dan om als licht-matroos op een oorlogsschip te worden geplaatst, hetgeen aan Gerrit als een vreeselijk schrikbeeld voor oogen stond.

Wij hadden onzen observatiepost in den donkeren hoek betrokken. Nog hoor ik het geluid van de bel, die heel anders dan gewoonlijk scheen te klinken; nog zie ik de deur opengaan en die lange vrouw binnentreden, Gerrit bevende achter haar weggeschuild, en onmiddellijk daarachter den vader van mijn vriendje, die met een vriendelijk „avond!” waarin een toon van meewarigheid duidelijk merkbaar was, de vrouw goeden avond wenschte, maar toen — dat voelden wij — al z'n best deed om tegenover Gerrit een strengen toon aan te slaan.

't Heugt me nog precies, dat ik heel duidelijk voelde, hoe veel verhevener Meneer de taak van den opvoeder opvatte dan de moeder. Terwijl deze geen hooger wijsheid scheen te kennen dan in een geval als dit den misdadiger met angst en schrik te vervullen, deed de chef alle moeite het beter-ik in den jongen op te roepen en hem tot het besef te brengen, dat altijd nog de kans op een goede toekomst voor hem bestaan bleef, indien hij maar echt berouw had en zich zelve met kracht aangreep.

't Maakte dan ook wel — ondanks den vreeselijken ernst van de zaak — op ons jongens een ietwat komischen indruk, dat Gerrit's moeder van iedere kleine gaping in het gesprek gebruik maakte om tusschen de hoopvolle voorstellingen en de bemoedigende verklaringen van zijn chef, de verschrikkingen van het oorlogsschip in te dringen, en we voelden in onzen donkeren hoek heel levendig, hoe zij zoodoende druk bezig was, het goede werk, dat de chef in Gerrit's hart trachtte tot stand te brengen, telkens te ondermijnen. Maar ook werd ons uit Gerrit's houding duidelijk, dat hij met heel z'n hart luisterde naar de wel strenge maar zoo opwekkende woorden van zijn chef.

Onder bittere tranen barstte hij eenklaps uit: „Och neen, Meneer, asjeblijft niet naar het oorlogsschip! Kunt u me niet ergens anders plaatsen?”

Deze vraag werd op zulk een bedroefden en beangsten toon gedaan, dat wij er ook de tranen van in onze oogen kregen en onze tegenwoordigheid bijna verraden hadden.

Maar toen verhief zich in eens op bijzonder-ernstigen toon de stem van de chef: „Wat bedoel je toch, Gerrit? Ik dacht dat jij op dit kantoor van ons in betrekking bent!”

„Ja, geweest, Meneer!” snikte Gerrit.

„O, heeft dan mijn compagnon je misschien de betrekking opgezegd, Gerrit?”

„Neen, Meneer!”

„Heb ik zelf het dan misschien gedaan?”

Nu leek het wel, alsof Gerrit even nadacht; althans het huilerige in z'n stem was verdwenen, toen hij antwoordde: „Ik begrijp u niet Meneer; maar ik ben nu toch niet meer bij U, nu ik . . .”

De ander liet den jongen de gelegenheid niet om den zin te vol-

toeien, maar ons en zeker Gerrit ook klonk 't als een engelenwoord in de ooren, toen in eens in de stilte van het kantoor met kracht gezegd werd: „Hoor eens, Gerrit, je moet je maar eens goed hier indenken, dat noch mijn compagnon noch ik je je betrekking hebben opgezegd!”

Toen begreep Gerrit.

En in een opwelling van dankbare blijdschap greep hij de hand van zijn chef en zeide: „Bedoeld u, Meneer, dat ik bij u op kantoor mag blijven alsof er niets gebeurd was?”

„Natuurlijk”, was het antwoord. „Kijk, Gerrit, als ik je verstoot, dan wil niemand anders je hebben.”

„Juist”, viel zijn moeder hier den chef in de rede, „juist, dat zeg ik ook al Meneer, dan schiet er niets anders over dan het oorlogsschip”.

Met een enkel gebaar bracht hij haar tot zwijgen en vervolgde: „Gerrit, streng zullen we je gadeslaan om je voor verdere zonden te bewaren. Maar je blijft hier bij ons op kantoor, dat spreekt vanzelf”.

Met een blijden kreet wierp Gerrit zich tegen zijn moeder aan, snikkend: „O, Moeder, Moeder, nu zal ik wel goed oppassen!”

In den donkeren observatiepost blonken tranen van blijdschap in een viertal oogten.

Gerrit heeft ons later gezegd: „Op dat oogenblik was ik gered.”
(Uit: Hoe wij steunen).

OVER HET GODSGELOOF.

Robespierre sprak in de volksvergadering van 17 Mei 1794: „God te loochenen, dat is den scepter der rede uit de handen der onschuld te leggen in die van de misdaad; dat is een rouwkleed te werpen over de natuur; dat is het ongeluk tot vertwijfeling te brengen, de misdaad aan te wakkeren, de menschheid te verlagen. Hoe meer gevoel en geest de mensch bezit, te meer klemt hij zich vast aan gedachten, die zijn wezen veredelen en zijn hart verheffen.

En zulke gedachten zouden geen waarheid bevatten? Ik althans begrijp niet, hoe de natuur den mensch verdichtselen zou hebben gegeven, die nuttiger zijn dan alle waarheden.”

„Onder de ideeën, die de betrekkingen des levens beheerschen, is wel de voornaamste de idee van God, als welke de diepste polslag is van alle leven: tegelijk is deze idee de grondgedachte die in meerdere of mindere mate alle andere levensvormen en levensbeschouwingen beheerscht. Men kan de eigenaardige opvatting van het wezen der Godheid en hare betrekking tot de natuur den maatstaf noemen, de betrekkingen der menschen tot elkander, en de geheele maatschappelijke orde beoordeelen. Stelt eenig volk of eenig tijdperk zich tot God en het goddelijke in de ware betrekking, dan ontstaat

daaruit een innige onderlinge samenhang der menschen, gepaard met eene levenswarmte, die den wasdom der beschaving bevordert; rukt het zich uit deze betrekking los, dan is het verval en het steeds lossen worden van alle betrekkingen, met name de koudheid der zelfzucht die alles tot zich trekt en niets teruggeeft, daarvan het noodzakelijk gevolg. De idee van God is bijgevolg de grondslag, de diepste kern en de samenbindende macht van alle ware beschaving."

H. AHRENS.

GEESTESVONKEN.

Niet het kwaad te vernietigen, maar het goede tot heerschappij te brengen, is de levenstaak ons door God gesteld. De grootste ellende der zedelijke wereld is niet de boosheid, maar de afwezigheid van het waarachtig goede.

I. J. DE BUSSY.

Tot wederzien, tot wederzien! al waar het moge wezen: na lang of korten tijd, misschien in 't ongekend na dezen!

GUIDO GEZELLE.

Men moet zijn dwalingen duur betalen en indien men er van bevrijd wordt, kan men nog van geluk spreken.

GOETHE.

Welke regeering de beste is? Die welke ons leert ons zelf te regeeren.

GOETHE.

De ezel trapt vaak op de mooiste bloem.

Wie altijd aan het dagelijksch brood denkt, wordt zelf oudbakken.

Velen willen slechts weten om er van te kunnen spreken.

Als de wereldgeschiedenis een zaakregister had, zooals zij thans een naamregister heeft, zou men haar met meer voordeel kunnen gebruiken.

LUDW. BÖRNE.

MYSTERIE.

Het mysterie van het leven
Werd nog niemand openbaar,
Maar zijn wondervolle sleutel
Ligt op elke dooden-baar.
Op de baar, als op het wiegje,
Straalt Gods warme zonneshijn,
Eng'len zweven om het wiegje,
Zullen om de baar ook zijn.

En een zingen zacht en teeder,
Ruischt vertroostend wonderbaar,
Om de wieg van 't kleine kindje,
Om de stille dooden-baar.
In den eersten slaap, den laatsten,
Zingt de liefde wonderzoet;
Over beide: baar en wiegje,
Klinkt dezelfde welkomsgroet.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

EEN HEILIG BOEK VAN DEN TEGENWOORDIGEN TIJD.

In ons redactieartikel van het vorige nummer hebben wij een enkel woord gezegd met betrekking tot enkele zinnen door den Heer den profeet Brigham Young in den mond gelegd, om te dienen als raadgeving en voorschrift aan den Heiligen in zijne dagen.

Ten opzichte van het voorkomen en de rangschikking van het Boek Leer en Verbonden, waaruit, zooals onze lezers bekend is, de woorden waren geput, geven wij hieronder een woord weer geschreven door den bekwamen Osborne Widtsoe, hoofd en lector van de Hoogeschool der Heiligen der Laatste Dagen, te Salt-Lake-City.

Toen de Heer Mirjam en Aaron riep voor den taak om tot hunnen broeder Mozes te spreken, zeide Hij tot hen: „Hoort nu mijne woorden! Zoo er een profeet onder u is, ik de Heere zal door een gezicht mij aan hem bekend maken, door een droom zal ik met hen spreken. Alzoo is mijn knecht Mozes niet, die in mijn gansche huis getrouw is. Van mond tot mond spreek ik met hem, en door aanzien, en niet door duistere woorden; en de gelijkenis des Heeren aanschouwt hij; waarom dan hebt gijlieden niet gevreesd tegen mijnen knecht, tegen Mozes, te spreken?”

Zoo ook was het met den profeet Joseph Smith. Van den dag af aan van het eerste grootsche visioen van den Vader en den Zoon, sprak de Heere dikwijls, en duidelijk, met den jongen profeet. In het bijzonder nauw was de omgang van den profeet met zijnen God na de wederoprichting van de Kerk op aarde. Zoo dikwijls als hij behoefte gevoelde aan leiding of aanmoediging, zoo dikwijls zocht de jonge man den Heer, en God antwoordde hem altijd, en sprak tot hem, en gaf hem wat noodig was in dat uur. Het gebeurde dan dat de profeet in korten tijd een betrekkelijk groot aantal openbaringen had verkregen. Want elke keer dat de Heer tot hem sprak, schreef hij zelf, of een zijner schrijvers deze openbaring, zooals zij werd gegeven, op. Nadien werden daarvan afschriften gemaakt, en deden die onder de Heiligen de rondte wanneer zulks noodig en gewenscht bleek.

Hadden wij met de Heiligen in Kirtland gewoond, in het jaar 1832, wij zouden met hen van aandoening doortrild zijn geworden toen de profeet de zoozeer gewichtige openbaring ontving, nu No. 88 in het boek Leer en Verbonden. Deze merkwaardige en belangrijke openbaring ging onder de leden rond in geschreven schrift. Tot titel werd

haar gegeven „Het Olijfblad.” En het „Olijfblad” is een voorbeeld er van hoe openbaringen het eerst tot kennis van de Heiligen werden gebracht. Natuurlijk was deze wijze van doen zeer onvoldoende in eenen tijd van verlichte vooruitgang. Spoedig begon het volk het woord van God, zooals het hen in directen zin gegeven werd, in gedrukte vorm te verlangen, Zoo spoedig inderdaad deed dit verlangen zich reeds voor, dat in Juli 1830, slechts drie maanden na de organisatie der Kerk, de profeet reeds bezig was aan de verzameling en het samenstellen der openbaringen. Dit was het begin der geschriften van het nieuwere woord van God.

Het werk der samenstelling echter schijnt slechts langzaam te zijn voortgegaan. Iets meer dan een jaar nadat de taak begonnen was, werd eene bijzondere conferentie gehouden te Hiram, Ohio. Dit was op den 1sten November 1831. De conferentie werd in overweging gegeven de uitgave der openbaringen ontvangen door den profeet Joseph Smith. Besloten werd eene oplage te laten drukken van 10.000 exemplaren; en gedurende den achtermiddag van den eersten dag der conferentie ontving de profeet door inspiratie het voorwoord van het voorgenomen boek. Dat voorwoord verschijnt thans als Afdeeling I van Leer en Verbonden. Het is een model van letterkundige samenstelling. Den zelfden namiddag eveneens, gaven de vergaderde broederen getuigenis van de goddelijke inspiratie der openbaringen. „Broeder Joseph Smith Jr.,” — zoo lezen wij, — „zeide dat, in zooverre als de Heer eene groote zegening op ons heeft uitgestort, door ons geboden te geven en openbaringen, vroeg hij der conferentie welk getuigenis zij gewillig waren te geven welke als aanhang zoude dienen tot deze voorschriften welke binnenkort aan de wereld gezonden zou worden. Een aantal der broederen stond op en zeide dat zij gewillig waren aan de wereld te getuigen dat zij wisten dat zij — de geboden — afkomstig waren van den Heer.”

Op den tweeden dag der conferentie, (of op den avond van te voren) „werd de openbaring gelezen door den voorzitter (dit was Oliver Cowdery). De broederen stonden toen bij beurten op en gaven getuigenis van de waarheid van het Boek der Verbonden.” De Ouderlingen bij deze bijzondere conferentie tegenwoordig, waren: Joseph Smith Jr., Oliver Cowdery, David Whitmer, John. Whitmer, Peter Whitmer Jr., Sidney Rigdon, William E. McLellin, Orson Hyde, Luke Johnson en Lyman E. Johnson,

Met het vertrouwen en de getuigenissen van de ouderlingen aldus uitgedrukt, ging Joseph Smith voort de openbaringen gereed te maken om te kunnen worden uitgegeven. Door de conferentie was besloten dat Oliver Cowdery de geboden en openbaringen naar Independence, Missouri, brengen zou, alwaar de drukpers der Kerk was. De profeet zou de openbaringen toebereiden en rangschikken voor dat Ouderling

Cowdery vertrekken zou — wat geschieden zou, op, of zoo mogelijk, voor den 15den November. Bij den afgesproken tijd was de samenstelling van het werk voltooid; het geheel der Schriften van den nieuweren tijd werd gewijd door gebed tot den dienst van den Almachtige, de verordening waarvan voltrokken werd door den profeet zelve. John Whitmer werd aangesteld Oliver Cowdery te begeleiden door de wilde en woeste landstrecken tot Independence; en het geheiligde verslag werd zijnen weg op gezonden naar Zion.

Het drukken van het heilige boek liep niet vlug van stapel. Op den 25sten Juni 1833, meer dan een jaar na het houden van de bijzondere conferentie, schreef Sidney Rigdon, ten behoeve van het Presidenschap der Kerk, een langen brief aan W. W. Phelps en anderen, in Zion. „Wij hebben uw laatste ontvangen,” zoo schreef hij, „bevatende een aantal vragen welke u wenscht dat wij zullen beantwoorden. * * *

„Ten eerste betreffende het binden van het Boek der Verbonden, wij denken zulks niet noodig te zijn. Zij — de exemplaren — zullen wel worden verkocht zonder te zijn gebonden, en er is geen boekbinder, althans dat wij weten geschikt, alsmede is er geen materiaal ter hand om te binden, zonder de boeken te lang vast te houden en ze der circulatie te onthouden.”

Verder, in denzelfden brief, zegt de schrijver, „Korten tijd geleden hebben wij sommige openbaringen ontvangen, welke u ter juister tijd ontvangen zult.” En een weinig verder, steeds nog in denzelfden brief, vestigt de schrijver de aandacht op sommige zef fouten in het veertigste en vier-en-veertigste hoofdstuk van het voort te komen boek. Klaarblijkelijk dan, was het drukken van het heilige boek zoo ver gevorderd dat toebereidselen gemaakt werden om het in band te steken; hoewel, naar duidelijk blijkt, er nog tijd was nieuwe openbaringen toe te voegen, en verbeteringen te maken.

Een weinig minder dan eene maand na het schrijven van den brief boven aangehaald, schreef Sidney Rigdon, ten behoeve van het Presidenschap, eenen anderen brief. Daarin zegt hij, „Zend de kist met de exemplaren van het Boek der geboden aan N. K. Whitney en Co., Kirtland, Geauga County, Ohio, voor Kelly en Walworth, Cleveland, Cuyahoga County, Ohio.” Klaarblijkelijk dus naderde de eerste uitgave van het Boek der Geboden zijne voltooiing. Het Heilige Boek van thans was spoedig gereed der wereld ingezonden te worden.

Ongelukkiglijk evenwel vond de verzending nimmer plaats. Op 20 Juli, 1833, deed een onwettige bende onderzoek naar het Kerkelijk persbureau te Independence, en eischte dat het persbureau en den winkel gesloten zouden worden, en dat alle mechanische werk moest eindigen. De leiders der Kerk in Zion weigerden accoord te gaan met deze onredelijke eischen. Daarop overrompelde het gepeupel het ge-

bouw, vernielde bescheiden en uitgaven, verwoesten materiaal van waarde, wierp de familie Phelps het huis uit, en slechte het gebouw tot den grond. Enkel weinige exemplaren van die oplage van het Boek der Geboden zoover als ze afgedrukt waren, bleven bij de vernieling gespaard.

Ongeveer een jaar later maakte de Kerk toebereidselen om opnieuw de openbaringen uit te geven. Een drukkerij was opgericht geworden in Kirtland, Ohio. De toestanden schenen gunstig om het Boek der Geboden opnieuw te trachten uit te geven. Op eene vergadering gehouden 24 September, 1834, te Kirtland, werd eene commissie aangesteld „om de onderdeelen te rangschikken van de leer van Jezus Christus, voor het bestuur van de Kerk der Heiligen der Laatste Dagen, welke Kerk georganiseerd was en opgericht op 6 April 1830. Deze onderdeelen dienen genomen te worden uit den Bijbel, het Boek van Mormon, en uit de openbaringen welke tot op dezen dag aan de Kerk gegeven zijn geworden, of die gegeven zullen worden totdat deze rangschikkingen gemaakt zijn.” President Joseph Smith, Jr., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams werden tot deze commissie geroepen.

Dit comite werkte naar het schijnt met ijver en volharding aan de taak van samenstelling en drukken. Op 17 Augustus 1835, een weinig minder dan een jaar na hunne aanstelling eindigden zij hun voorgenomen werk, en eene algemeene vergadering van het priesterschap werd gehouden ten doel hebbende het geheel der heilige geschriften te aanvaarden. In de namiddag-vergadering stelde Oliver Cowdery der priesterschap voor het „Boek der Leer en Verbonden van de Kerk der Heiligen der Laatste Dagen. William W. Phelps en John Whitmer getuigden vrijwillig van de goddelijke echtheid van het nieuwe deel der Schrift. Daarna gaven de presidenten van de Hooge Raden van Kirtland en Missouri, en de presidenten der verschillende quorums van de priesterschap getuigenis dat de openbaringen, in het boek vervat, waar waren, en dat het boek worden zou „een wet en een regel des geloofs en der praktijk voor de Kerk.” Ten laatste namen de generale autoriteiten en de geheele vergadering het boek aan bij algemeene stemmen als de leer en de verbonden van hun geloof. William W. Phelps las eveneens de volgende getuigenis van de twaalf apostelen, met betrekking tot de waarheid van het Boek der Leer en verbonden:

„Het getuigenis der getuigen van het Boek van des Heeren geboden, welke geboden Hij gaf aan Zijne Kerk door Joseph Smith Jr., welke, door de stem der Kerk, voor dit oogmerk was aangesteld.”

„Wij gevoelen ons daarom gewillig om getuigenis te geven aan heel de wereld van het menschdom, aan elk schepsel op het oppervlak der geheele aarde, dat de Heer tot onze zielen gesproken heeft, door den Heiligen Geest op ons uitgestort, dat deze geboden gegeven waren

door de inspiratie van God, en ten gunste strekken voor alle menschen, alsmede dat zij gansch en al waar zijn. Wij geven deze getuigenis der wereld, de Heer onze helper zijnde; en het is door de genade van God den Vader, en Zijnen Zoon Jezus Christus, dat ons toegestaan is dit voorrecht te hebben getuigenis te mogen geven tot de wereld, in welke getuigenis wij ons uitermate verheugen, biddende den Heer dat de kinderen der menschen hierdoor hun voordeel mogen hebben."

(volgt onderteekening der twaalf toenmalige Apostelen.)

Aldus was het „Boek der Leer en Verbonden" door de Kerk aangenomen als een goddelijk geïnspireerd werk. En wat is het „Boek der Leer en Verbonden? Ten eerste bevat het boek eene serie van zeven „Lezingen over Geloof," toebereid gedurende het jaar 1835. „Zij dienen niet beschouwd te worden," zoo wordt ons medegedeeld, „als van gelijk gezag te zijn in zaken van leerstelling, als de openbaringen van God in de Leer en Verbonden," maar zij zijn oordeelkundig geschreven en samengesteld, en als zeer bruikbare leer te beschouwen. Dan volgen er honderd-zes-en-dertig afdeelingen. Een dezer afdeelingen, No 136, is eene openbaring aan Brigham Young. Negen anderen, afdeelingen 102, 121, 123, 127, 128, 130, 131, 134 en 135 — zijn geen directe openbaringen in den gebruikelijk aangenomen zin, maar zijn verslagen van belangrijke vergaderingen, gebeden en profetieën, toespraken gericht tot de Heiligen, brieven, onderwijzingen, enzoo voort, bevattende belangrijke leerstellingen. De rest — honderd-zes-en-twintig afdeelingen in het geheel — zijn openbaringen van den Heer door den profeet Joseph Smith aan de Kerk, of wel tot persoonlijkheden in de Kerk. In deze honderd-en-zes-en-dertig afdeelingen kunnen worden gevonden onderwijzingen welke behooren tot de organisatie alsmede die betrekking hebben op de leer der Kerk. Hoewel er vele openbaringen zijn ontvangen sedert het eerste boek der Leer en Verbonden werd uitgegeven — aangezien inderdaad de leiders der Kerk van vandaag eveneens profeten zijn, zieners en openbaarders — zijn toch de vroegere openbaringen zoo doorspekt met leerstellige onderwijzing, dat wij voldoende aanwijzingen kunnen vinden voor het oprichten en de opbouw van de Kerk van Christus.

De Leer en Verbonden bespreekt toestanden niet van tweeduizend jaar voor Christus, maar van den tegenwoordigen tijd. Het boek geeft specifieke onderrichtingen voor het oprichten en het onderhouden van de Kerk van Christus, niet onder de aloude volken van een der eerste eeuwen, maar onder een werkzaam volk in een vooruitstrevend tijdperk. Het levende orakel van God is van veel grootere waarde dan de levenlooze letter. De levende profeet is het orakel van God; en het boek der Leer en Verbonden — het heilige Boek van vandaag — is het verslag van de openbaringen in dezen tijd ontvangen voor het volk van thans.

EERT UWEN VADER EN UWE MOEDER.

Een enkel woord ditmaal voor ons jongere geslacht. Voor onze jeugd. Voor hen die misschien nog op de schoolbanken zitten, maar ook voor hen die reeds het leven in de maatschappij begonnen zijn. Eert uwen vader en uwe moeder, opdat het u welga. Opdat gij lang leeft op de aarde. Opdat de Heere u zegenen zal in het land dat Hij u en uwen kinderen geven zal. Tal van variaties zijn er te geven als belooningstoezage op het gebod door den Heer voor duizenden jaren geleden reeds gegeven op den berg Horeb, toen de grondwet van het mensdom overgeleverd werd aan den leider van het Godsvolk in die dagen.

Ofschoon er in den loop der tijden wijzigingen zijn ontstaan in de onderdeelen der wetten en geboden door den Heer voorgeschreven, de grondgedachte van al de zaken door God den kinderen der menschen medegedeeld is en blijft steeds gelijk. Wij hebben er meermalen op gewezen dat elk gebod van God beschouwd moet worden in het licht der tijdsomstandigheden waarin het naar voren kwam, maar hier hebben wij eene wet, eene instelling, een gebod, een levensregel die geldende is voor alle eeuwen, voor alle tijden, ja voor zoo lang als er kinderen zullen zijn die hunnen ouders eerbied en liefde hebben te wijden.

Evenals elk gebod ooit gegeven in de eerste plaats door hen die Heiligen willen zijn in toepassing is te brengen, zoo ook, en niet in de laatste plaats, het bovenaangehaalde. Op de verbintenis van ouders en kinderen, op de onderlinge liefde en toewijding is het dat de Heer een groot gedeelte van Zijn toekomstig rijk van plan is te vestigen. Is het niet daarom mede dat aan ons de plicht is opgelegd geworden om, volgens de beginselen van ons geloof, een plaatsvervangend werk te doen zelfs voor hen die tot onze voorouders behoorende, reeds voor jaren, en zoo wij het uit kunnen vinden, voor eeuwen reeds, gestorven zijn? Het toekomstige Godsrijk zal een rijk moeten zijn waarin ieder geregeerd zal worden overeenkomstig volmaakte en groote rechtvaardigheid, en waarin de stem des bloeds de grondslaglegster zal zijn voor der eeuwen glorie en geluk, gezeteld in het familie- en gezinsleven.

Reeds hier, in de minderwaardige beteekenis van het woord „ouderschap”, bedoeld wordt het ouderschap vergeleken bij het ouderschap der eeuwen toekomst, dient door de Heiligen der Laatste Dagen in het bijzonder gelet te worden op de gedachte vader en moeder te eeren, te gehoorzamen en lief te hebben. Mochten er in het midden van onze vertakkingen nimmer scheuringen ontstaan tusschen ouders en kinderen. Somwijlen schijnt het alsof eene scheuring, juist om het evangelie wille haast onvermijdelijk is. En, hoewel het inderdaad een enkel maal voor kan komen dat naar waarheid de begrippen van

ouders en kinderen zoo ver uit elkander loopen, dat de profetie van den Heer, van vroeger dagen, in vervulling zal moeten komen namelijk dat om het evangelie gij gehaat zult worden van elkeen, ja van ouders, vrienden en magen, zoo toch moet door ons nooit of nimmer eene scheur worden gemaakt. Is het dat wij door onze ouders gesmaad worden, of vervolgd zelfs om het evangelie, laten wij daarentegen liefde koesteren, en die liefde laten zien, eene liefde zoo groot dat daarvan de vrucht moet zijn wederliefde, die, zoo mogelijk allicht nog trekken kon tot het evangelie ook ons dierbaar geworden. Voorbeelden daarvan zijn er legio te vinden.

Schrijver dezes herinnert zich uit den eersten tijd dat hij een lid der Kerk was, een voorbeeld, alwaar een jeugdig lid van een zeker huisgezin door de prediking van de Mormoonsche zendelingen kwam tot het helder licht van het evangelie, trots alle tegenwerking van ouders en andere broeders en zusters, met medewerking van den predikant ter plaatse. Door het jeugdig lid, het recht hebbende te doen wat zij wilde, werd volgehouden, en ofschoon 's Heeren wet niet werd veronachtzaamd, bleef zij toch der moeder getrouw in alles, en wist het, door gebed en den daarop volgenden zegen van den Vader van allen, het zoo ver te brengen dat de moeder, eenmaal een felle tegenstandster van het Godsgeloof, later zich ten volle bekeerde, en gewonnen door de liefde van haar kind, eveneens de vrede en voldoening vond, welke het evangelie elkeen der oprechten aanbiedt.

Onze ouders hebben ons eerst liefgehad. Zij hebben ons groot gebracht. Zonder hunne opofferende zorgen was het voor ons niet mogelijk geweest die plaats te hebben in de maatschappij der samenleving, die ons thans is aangewezen geworden. Liefde was het die ons werd gegeven, en liefde in de eerste plaats onze ouders bewezen, is het wat van ons, op onze beurt eveneens wordt gevraagd.

Als het door ons voorhoed kan worden, laten dan wij nimmer de vriendschapsbanden breken, en vooral niet de band die onze ouders aan hunne kinderen, en ons als kinderen aan onze ouders bindt, en blijkt het dat wij in zake des geloofs niet eenstemming kunnen denken, waardeeren wij elkanders gevoelen, en bedenken wij zeer dikwijls, dat dezelfde verdraagzaamheid die wij in zake dezes van een ander gaarne wenschen, door ons in de allereerste plaats dient te worden gegeven.

T A C T.

Tact is de groote kunst om een harde taak op eene zachte manier uit te voeren. Denk scherp, maar spreek zacht. Doe geen verzoek aan iemand, die ontstemd is. Spreek nooit in drift. Spreek niet noodeloos kwaad over afwezigën. Overdrijf niet; wees niet te beslist. Beoordeel niet alles — keur niet alles af! Leer tegenspraak en scherts

verdragen. Maak niet van het kraken van een stoel een donderslag. Hinder niemand. Maak niet noodeloos vijanden. Tracht te vermaken, waar gij u niet vermaakt. Dring u niet op. Wees niet gemaakt. Wees niet stijf. Wees niet noodeloos deftig. Wees niet nieuwsgierig. Spreek niet over uzelf en denk niet over uzelf. Zeg nooit tweemaal hetzelfde aan of in tegenwoordigheid van denzelfden persoon. Ontstem niet noodeloos. Veroordeel niet vóórdát gij begrepen hebt. Wees streng voor uzelf en zacht voor anderen. Geef toe, wat gij redelijkerwijs kunt toegeven. Iedereen te geven wat hem toekomt, zonder iemand te vleien, dat is het geheim van tact.

UIT KARAKTER.

WEEST NAARSTIG.

Wilt gij juichend eenmaal maaien,
Vang met God dan d' arbeid aan!
Zie de morgenstond u zaaien:
Wat gedaan is, is gedaan.

Zie niet uit naar 't verst gelegen,
Wijd aan 't naast' u eerst met lust!
Eerst na d' arbeid volgt de zegen,
Slechts de nijv're hand vindt rust.

Weet g' al niet vooruit, wat slagen,
Wat wellicht mislukken zal:
Met uw God moogt g' alles wagen,
Vindt gij zegen overal.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande Rotterdamsche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 4 Juli. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens om 10, des middags om 2, en des avonds om 7 uur. De twee eerste vergaderingen in de zaal „Excelsior” St. Janstraat 15, en de avond-bijeenkomst in het „Nut-Gebouw” Oppert 81.

Vrijdags van te voren, 2 Juli, geeft het Rotterdamsche koor een concert in „Excelsior”, waarvan de toegangsprijs gesteld is op 15 cent per persoon. Het concert begint om 8 uur. Elkeen die gelegenheid heeft wordt vriendelijk uitgenoodigd tot deze bijeenkomsten.

INHOUD:

Geesten Geproefd.	Blz. 177	Eert uwen vader en uwe	
Zijn redding	„ 181	moeder.	Blz. 190
Over het Godsgeloof.	„ 183	Tact	„ 191
Geestesvonken.	„ 184	Weest naarstig.	„ 192
Mysterie	„ 184	Conf.-Aankondiging	„ 192
Een heilig boek van den			
tegenwoordigen tijd	„ 185		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.